

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. gradna 1901.

Leto II.

Pravljica o snežcu.

Prelep je in čaroben mladi bil dan,
ves z demanti zjutraj obdan in pretkan,
ves s solnčkom pozláčen podnevi,
ves vznurjen vam s ptičjimi spevil

Ko solnce je v mraku za goro zašló,
in prišel večer in objel je zemljó,
vam spanja s seboj je prinesel
in dnevu in oči ga natresel.

In dan se je nagnil in truden zaspal;
a ptičkom je, rožicam zašepetal:
„Otroci, lepó mi zaspíte,
da jutri se zdravi zbudíte!“

In ptičke zapele so: „Lahko noč!“
In rožice dele so: „Lahko noč!“
Poredno so se nasmejale,
pa niso, pa niso dospale.

„Kdo spal bi, ko vendar tako je lepó?
Na zemljico siplje se samo srebro,
in sapice tople pihljajo,
pihljajo, nam spatí ne dajo.“

In ptičke rekó: „Me ne gremo leč!“
In rožice: „Spanje kar nič nam ni všeč!“
A vse: „Zdaj bomo vesele,
bedele, dehtele in pele!“

In ptičke po vejah skakljale so,
glasnó in glasneje žvrgljale so,
in luna na smeh se držala
in jasno na ptičke sijala.

In rože glavice vpogibale so,
kot v plesu lahnó se zibale so,
in luna na smeh se držala
in jasno na rože sijala.

In spevi preglasni glasili so se,
in vonji po zraku topili so se,
da vse po dremotnem je sveti
začelo veselo živeti.

In nočni se mir prebudil je,
oči pomencal in se čudil je,
z rokami je jezno zamahnil,
da veter po zemlji je dahnil.

In luno oči zaščenele so,
počitka si zaželele so,
oblaki pa so priveslali
in posteljo luni postlali.

Ta šum in nemir pa je zbudil dan,
ki bil se prisanjal je v severno stran,
in jeza ga silna obide:
„Le stojte! Pa kazen vam pride!“

Potrka na vrata in reče na glas:
„Hoj, snežec, na zemljico pojdi v vas,
tam krvca je vroča, kipeča,
kipeča, hladila želeča!“

In vrečo je snežec vzel polno s sabó
in sipal ga tjakaj je dol na zemljó,
in ptičice so umolknilé,
in rože glavice nagnile.

Igor.